

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Ecobrand Ltd

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: zarejestrowany we Włoszech słowny znak towarowy nr 747249 „CLICK” dla towarów z klasy 10; zarejestrowany we Włoszech słowny znak towarowy nr 927574 „MOUSTI CLICK” dla towarów z klasy 10; zarejestrowany we Włoszech słowny znak towarowy nr 801404 „ECO-CLICK” dla towarów z klasy 10; zarejestrowany we Włoszech słowny znak towarowy nr 801405 „ZANZA CLICK” dla towarów z klasy 10; słowny międzynarodowy znak towarowy nr 825425 „MOUSTI CLICK” dla towarów z klasy 10; chroniony w Wielkiej Brytanii niezarejestrowany słowny znak towarowy „CLICK”; chroniony w Wielkiej Brytanii niezarejestrowany słowny znak towarowy „ZANZA CLICK”

Decyzja Wydziału Unieważnień: częściowe unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylene decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie i błędna wykładnia art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na niesłuszne wyłączenie „złej wiary”. Naruszenie i błędna wykładnia zasady 38 ust. 2, zasady 39 ust. 2 i 3 oraz zasady 96 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 ze względu na niesłuszne powiązanie przez Izbę Odwoławczą niedopuszczalności podstawy wszczęcia postępowania z rzekomym nieprzetłumaczeniem dokumentów i nieuznanie, że skarżąca przedstawiła tłumaczenie. Błędne zastosowanie art. 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na nadużycie władzy przez Izbę Odwoławczą. Naruszenie i błędna wykładnia art. 53 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na niesłuszne stwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że należało wykluczyć zawłaszczenie, gdyż rozpatrywane znaki towarowe nie były identyczne. Naruszenie art. 53 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na niesłuszne wykluczenie przez Izbę Odwoławczą zaistnienia bezprawnego używania nazwy i niesłuszne stwierdzenie, że w aktach sprawy brak jest dowodów dotyczących sposobów przedstawienia towaru na rynku.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2010 r. —
Quimitécnica.com i de Mello przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-564/10)

(2011/C 55/46)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Quimitécnica.com — Comércio e Indústria Química, S.A. (Lordelo, Portugalia) i José de Mello — Sociedade

Gestora de Participações Sociais, S.A. (Lisbona, Portugalia) (przedstawiciele: J. Calheiros, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- częściowe stwierdzenie nieważności na podstawie art. 264 TFUE decyzji Komisji wydanej przez jej księgowego w piśmie z dnia 8 października 2010 r. pod nr referencyjnym BUDG/C5/MG s737983, w zakresie, w jakim decyzja ta wymaga udzielenia gwarancji pieniężnej przez bank o ratingu [notowaniu] „AA” dla zobowiązań długoterminowych;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżące podnoszą następujące zarzuty:

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych — brak uzasadnienia decyzji wydanej w dniu 8 października 2010 r.

W oparciu o ten zarzut skarżące twierdzą, że:

- Zgodnie z art. 296 TFUE wszystkie akty, w tym decyzje są uzasadniane. Decyzja wydana w dniu 8 października 2010 r. nie zawiera żadnego uzasadnienia wymogu, aby bank wydający gwarancję posiadał dany rating.
- Biorąc pod uwagę wymagany poziom ratingu, uzasadnienie to powinno istnieć, tym bardziej, że ponieważ chodzi o wykonywanie uprawnień dyskrecyjnych, wymóg uzasadnienia jest większy, niż w przypadku uprawnień związanych.
- Z drugiej strony decyzja nie powołuje się również na żaden przepis wspólnotowy (nawet czysto wewnętrzny), na którym można by było oprzeć taki wymóg. Decyzja ta, jako pozbawiona uzasadnienia, powinna zostać w tej części unieważniona.

2) Drugi zarzut oparty na naruszeniu Traktatu — zasady proporcjonalności

W oparciu o ten zarzut skarżące twierdzą, że:

- Zgodnie z art. 85 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w celu przyznania dodatkowego terminu płatności „w celu ochrony praw Wspólnoty dłużnik składa gwarancję finansową, obejmującą nieuregulowany dług, zarówno kwotę główną, jak i odsetki, co jest zaakceptowane przez księgowego instytucji”. Odsetki, które są zabezpieczone ww. gwarancją stanowią zatem prawo Wspólnot, w niniejszym przypadku prawo do otrzymania należnych kwot.
- Gwarancja na pierwsze żądanie, w formie podobnej do formy wymaganej przez Komisję, wydawana przez instytucję kredytową, stanowi odpowiednią i właściwą formę zabezpieczenia zapłaty dłużnych kwot. W związku z tym cały portugalski system sądowy (oraz, powszechnie, systemy innych państw członkowskich Unii Europejskiej) dopuszczają ustanowienie gwarancji bankowej w różnych celach, w tym nawet w celu zawieszenia wykonania decyzji sądowych.
- W konkretnych przypadkach gwarancja zaproponowana przez skarżące (i nie dopuszczona przez Komisję została ustanowiona przez Banco Comercial Português, S.A., instytucję kredytową z siedzibą w Unii Europejskiej, podlegającej przepisom o kontroli i konsolidacji ustanowionym przez same instytucje wspólnotowe. W związku z tym wydaje się, że nic nie uzasadnia, aby w celu obrony praw Wspólnot odmówiono możliwości gwarancji udzielonej przez ww. bank i wymagano udzielenia gwarancji przez bank posiadający rating „AA” dla zobowiązań długoterminowych.
- Ponadto pojawiają się dodatkowe okoliczności, które są powszechnie znane, iż rating banków portugalskich uległ zmianie w wyniku zmiany ratingu Republiki Portugalskiej. W ten sposób, na chwilę obecną brak jest jakiegokolwiek banku mającego siedzibę w Portugalii, który spełniałby kryteria ratingu („AA” dla zobowiązań długoterminowych) wymagane w decyzji Komisji.
- W ten sposób decyzja Komisji nie spełnia kryterium konieczności (które stanowi ważną płaszczyznę zasady proporcjonalności), ponieważ wśród dostępnych środków Komisja wybrała ten, który w chwili obecnej najbardziej szkodzi interesom skarżących.
- W ten sposób można zaobserwować wyraźną dysproporcję pomiędzy wymogiem ustanowionym przez Komisję (gwarancji udzielonej przez bank europejski posiadający ranking „AA” dla zobowiązań długoterminowych) a celem, jaki zamierzano osiągnąć (ochrona prawa Komisji do otrzymania należnych kwot), z którego to względu należy stwierdzić w tej części nieważność decyzji Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2010 r. — ThyssenKrupp Steel Europe przeciwko OHIM (Highprotect)

(Sprawa T-565/10)

(2011/C 55/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Ulrich)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 września 2010 r. w sprawie R 1038/2010-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Highprotect” dla towarów z klasy 6

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ sporny znak towarowy ma charakter odróżniający i nie jest opisowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)